

Απέναντι στην πραγματική δυστοπία που όλεις και όλοι βιώνουμε να ορθώσουμε ανάστημα προτάσσοντας την αλληλεγγύη μεταξύ των «από τα κάτω», μην εγκαταλείποντας τις δυνάμεις μας και την εμπιστοσύνη στην συλλογική αδιαμεσολάβη δράση στο επίπεδο της καθημερινής συνύπαρξης. Να μην πέσουμε στην παγίδα της επιστροφής στην κανονικότητα, ξεχνώντας πως η κανονικότητα ήταν το πρόβλημα. Να τελειώνουμε με αυτό το σύστημα που θα προκαλεί συνεχώς νέες κρίσεις, είτε υγειονομικές, είτε οικονομικές και πάνω τους θα διαχειρίζεται τις ζωές μας. Δε θα έπρεπε να παραλείψουμε άλλωστε το γεγονός ότι η εντατική εκβιομηχανισμένη κτηνοτροφία και η καταστροφή της φύσης είναι βασικοί παράγοντες στην εμφάνιση και εξάπλωση ζωνόσων (SARS-CoV-2, SARS, MERS, Γρίπη των πτηνών/χοίρων).

Κατανοώντας πως πράγματι είμαστε αντιμέτωποι/οι με μια συνθήκη πρωτόγνωρη στην πρόσφατη ιστορία του δυτικού ανθρώπου, να μην ξεχάσουμε πως ο πραγματικός και μόνος ρεαλισμός βρίσκεται στην καταστροφή ενός συστήματος δομημένου στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, που εκθρεύεται τη ζωή και σπέρνει καταστροφή και θάνατο. Να υπερασπιστούμε με κάθε μέσο το όραμα μας για έναν καλύτερο κόσμο, να ξαναθέσουμε ερωτήματα σε εμάς και τους συνανθρώπους μας για το πώς θέλουμε να ζήσουμε, να υπερασπιστούμε το ανοιχτό, συλλογικό, ελεύθερο πεδίο που μπορεί να πραγματωθεί μια ζωντανή παλλόμενη καθημερινότητα.

Αντίσταση - Αυτοοργάνωση - Αλληλεγγύη

Συνεχής, καθημερινός, αδιαμεσολάβητος αγώνας ενάντια σε κράτος & κεφάλαιο

Και σε καιρούς πανδημίας...

Ζούμε, συζητάμε, αγωνιζόμαστε
ενάντια στη θανατοπολιτική του κράτους

2 ήμερο εκδηλώσεων στην
Πλατεία Όλγας στις 19:00

Παρασκευή 4 Ιούνι

Ανοιχτή συζήτηση για την πανδημία

- Κρατική και πολιτική διαχείριση (μη ενίσχυση συστημάτων υγείας, πρόστιμα, απαγόρευση κυκλοφορίας, ατομική ευθύνη)
- Καπιταλιστική αναδιάρθρωση και οικονομία
- Υγειονομική διαχείριση και οι επιπτώσεις στην αντιμετώπιση της πανδημίας
- Τι είναι υγεία και πως προστατεύεται?
- Η διαμεσολάβηση των σωματών μας από την εξουσία και ο έλεγχος των πληθυσμών
- Αλληλεγγύη, κοινωνικές αντιστάσεις και η απελευθερωτική προοπτική

Με τη συμμετοχή συντροφισσών/ων από τις συλλογικότητες "Αφανής Κοινότητα" & "Συνέλευση ενάντια στην βιοεξουσία και την κλεισούρα"

Σάββατο 5 Ιούνι

Βιβλιοπαρουσίαση:

"Κόντρα στο ρεύμα"
από τη "Συνέλευση ενάντια
στην βιοεξουσία και την κλεισούρα"

Συνανλία με τον **Θαδερό Κ.**

για τα έξοδα των συλλήψεων
που προέκυψαν στην Πάτρα
από τις κινητοποιήσεις κατά τη
διάρκεια των 2 lockdown

Δεν υπάρχει υγεία χωρίς ζωή - Δεν υπάρχει ζωή χωρίς ελευθερία

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών Πάτρας
Κάθε Δευτέρα στις 19:00 στο Παράρτημα
asapatras.espivblogs.net // asapatras@espiv.net

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΥΓΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΖΩΗ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Έχει περάσει 1 χρόνος από το ξέσπασμα της πανδημίας, 1 χρόνος που η εγκληματική φύση του κράτους και των μηχανισμών του φάνηκε με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο. Το κράτος δεν θέλησε ποτέ να αντιμετωπίσει ουσιαστικά την πανδημία και γιατί είναι ανίκανο να το κάνει, αλλά και γιατί δεν το ενδιαφέρει. Το μόνο που το ενδιαφέρει είναι η διαχείριση αυτής της κρίσης, όπως και κάθε κρίσης, προς όφελός του και η εδραίωση της κυριαρχίας του ίδιου και του κεφαλαίου στις ζωές μας.

Από τον περσινό Μάρτιο κίβλας, φάνηκαν οι προθέσεις και οι στοχεύσεις του. Εκατομμύρια σε ΜΜΕ για να υποστηριχθεί το κρατικό αφήγημα και να εγκατασταθεί ο φόβος, εκατομμύρια σε εξοπλισμούς των δυνάμεων καταστολής, προσλήψεις στο σορό μπάτσων και ειδικών φρουρών και μια σειρά από κατασταλτικά και υγειονομικά «παράπογα» μέτρα. Όπως είχε δηλώσει εξάλλου και ο Χρυσοχοΐδης, παραφράζοντας κυνικά τον Καμύ, «Η Ελληνική Αστυνομία είναι τον καιρό της πανδημίας το ΕΣΥ της προστασίας μας» και «αν νοσήσει η Αστυνομία καταρρέει το κράτος».

Στον αντίποδα, η ενίσχυση του συστήματος υγείας τόσο κατά τη διάρκεια του 1ου κύματος, αλλά και μετά, ήταν ανύπαρκτη. Η κυβέρνηση έμεινε σε επικοινωνιακά ευχολόγια για χειροκροτήματα στους ήρωες με τις μάσκες την ίδια ώρα που, όχι μόνο αγνοούσε κυνικά τα αιτήματα τους, αλλά προχωρούσε και στην καταστολή όσων ξεμπρόστιαζαν την ανεπάρκεια της (εκδικητικές μεταθέσεις, πειθαρχικές διώξεις, απολύσεις, ακόμα και ΜΑΤ). Η ήδη κατεστραμμένη πρωτοβάθμια υγεία, που θα μπορούσε να αποτελέσει ανάχωμα στην συμφόρηση των νοσοκομείων, όχι μόνο δεν ενισχύθηκε, αντιθέτως υποβαθμίστηκε και άλλο. Την ίδια στιγμή ο ιδιωτικός τομέας «διαπραγματευόταν» τη «βοήθεια» του με όρους μαυραγοριτισμού, πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων με σκοπό την μεγιστοποίηση του κέρδους του, με την κυβέρνηση να λειτουργεί ως συνέταιρος (η αναστολή του 80% των χειρουργείων στα δημόσια νοσοκομεία ανάγκασε πολύ κόσμο να χειρουργηθεί σε ιδιωτικά πληρώνοντας υπέρογκα ποσά, ενώ τα ιδιωτικά κέντρα πλούτισαν από τα τεστ που για πολύ καιρό δεν παρέχονταν δωρεάν σε μεγάλο βαθμό). Φυσικά το κράτος βρήκε και πάλι τη λύση, επιστρατεύοντας τους ιδιώτες γιατρούς και απαλλοτρίωντας τον εαυτό του από την ανάγκη επίταξης του ιδιωτικού τομέα ή των προσλήψεων στο δημόσιο σύστημα υγείας.

Την ίδια στιγμή, η εξουσία έριχνε και συνεχίζει να ρίχνει την ευθύνη σε όποιον βολεύει, στους νέους, στις πριλατείες, στους υγειονομικούς, στους «ανεύθυνους πολίτες που δεν πειθαρχούν», στις πορείες κλπ, έχοντας ως συνένοχο τους «ειδικούς» που φρόντιζαν να δικαιολογούν «επιστημονικά» κάθε κρατικό αφήγημα και απόφαση. Λειτουργώντας ως ιδανικό μπαλάντέρ, γίνανε ειδικοί μέχρι και στα οικονομικά (δεν μπορούμε να πάρουμε πλεωφορεία), άλλαζαν πόρισμα ανάπογα την περίσταση (μη χρήση μάσκας/χρήση μάσκας, τα παιδιά κολλάνε/τα παιδιά δε κολλάνε, να κλειστούμε στο σπίτι/ο εγκλεισμός αυξάνει την μετάδοση) ενώ πήρανε μόνιμο ρόλο «εκπρόσωπου τύπου» της κυβέρνησης στα ΜΜΕ (τα οποία απομόνωσαν και βάρφισαν ψεκασμένο όποιον επιστήμονα αμφισβητούσε το κεντρικό αφήγημα).

Από την άλλη, το ίδιο το lockdown εκτός από αναποτελεσματικό και έντονα υποκριτικό, είναι και από τη φύση του ταξικό. Χιλιάδες άνθρωποι συνέχισαν να πηγαίνουν στις δουλειές τους, αναγκασμένοι να εργάζονται κάτω από συνθήκες που ευνοούν τη διάδοση του ιού, στοιβαγμένοι σε ΜΜΜ, σε βιομηχανίες, σε εργοστάσια. Άνθρωποι κατωτέρων κοινωνικών τάξεων που δε μπορούσαν να δουλέψουν από το σπίτι, που δεν μένουν σε βίλλες, που δε μπορούν να προφυλάξουν τους εαυτούς τους και τους οικείους τους (σε όλο τον κόσμο αυτά τα κοινωνικά στρώματα έχουν πληγεί περισσότερο από την πανδημία με χαρακτηριστικά παραδείγματα το Μπέργκαμο της Ιταλίας, τους Ιαπωνούς και αφροαμερικάνους στις ΗΠΑ κ.α.), ενώ δε πρέπει να ξεχνάμε τον έντονα ταξικό χαρακτήρα της απαγόρευσης μετακίνησης μετά τις 6 και από δήμο σε δήμο, που για πολύ, εργαζόμενο ειδικά, κόσμο σήμαινε ότι του επιτρεπόταν να βγει από το σπίτι μόνο για να δουλέψει!

Τέλος, στη χειρότερη θέση είναι οι αποκλεισμένοι και κολλασμένοι του κόσμου αυτού που παραμένουν στην αφάνεια, εγκλωβισμένοι στα κελιά τους κατά δεκάδες, απομονωμένες σε εφιαλτικές ψυχιατρικές μονάδες, στοιβαγμένες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, πεταμένοι σε γωνιές μητροπόλεων, χωρίς σπίτι να μείνουν και να προστατευτούν, υποσιτισμένοι, αβοήθητες και χωρίς πρόσβαση σε βασικά για την επιβίωση στοιχεία, στην κόλαση που η δύση δημιούργησε για εκείνους, στον με περίσσια μαεστρία αποκαλούμενο αναπτυγμένο πλέον κόσμο. Είναι όλοι αυτοί, που εξ ορισμού δόμησης του καπιταλιστικού συστήματος, δεν χωράνε, καθώς οι ζωές τους δεν αξίζουν όσο των υπολοίπων. Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στη κατάσταση που επικρατεί εντός των ελληνικών φυλακών όπου τα κρούσματα σε Άγιο Στέφανο(Πάτρα), Δομοκό, Λάρισα εξοπλήθηκαν ραγδαία μέσα σε λίγες βδομάδες ενώ τα μέτρα αποσυμφόρησης ή έστω ιατρικής παροχής και φροντίδας από μεριάς κράτους είναι ανύπαρκτα. Εφιαλτικότερη κατάσταση ζουν και οι μετανάστες/στρίες σε δομές όπως το Καρά Τεπέ, όπου από τη διάρκεια του φθινοπώρου τα κρούσματα αυξάνονται συνεχώς.

Χωρίς καμία αμφιβολία, το lockdown και τα μέτρα, καμία σχέση με τη δημόσια υγεία και την προστασία της δεν έχουν. Η εξουσία, εν αναμονή και των οικονομικών επιπτώσεων που ήδη ερχόντουσαν και ενισχύθηκαν λόγω της πανδημίας, αλλά βρίσκοντας και την κατάλληλη αφορμή-ευκαιρία στο πρόσωπο της υγειονομικής κρίσης, επιχειρεί να επιβάλλει στο κοινωνικό σώμα το φόβο, την παθητικότητα και την αποδοχή της δήθεν δικής μας, «ατομικής» ευθύνης για τον περιορισμό της πανδημίας, προκειμένου να μας κρατήσει υπάκουους, πειθήνιους και με το κεφάλι σκυμμένο, ενώ προχωρά με ακόμη μεγαλύτερη ταχύτητα στην εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης ατζέντας της.

Την ίδια στιγμή, λοιπόν, που η κοινωνία μπήκε στο γύψο, που στιδήποτε η κυριαρχία ορίζει ως μη απαραίτητο (η ψυχική υγεία, η ψυχαγωγία, η κοινωνικοποίηση, η πολιτική δράση) βαπτίζεται επικίνδυνο και παράνομο, το κράτος συνεχίζει την επέλαση στις ζωές των από τα κάτω, περνώντας εν μέσω πανδημίας πτωχευτικούς νόμους, εργασιακά νομοσχέδια, νομιμοποίηση του 10ωρου εργασίας, απαγόρευση διαδηλώσεων, αντιπεριβαντολογικό, πανεπιστημιακή αστυνομία κλπ, ενώ οι υπήκοοι του καλούνται να «μείνουν σπίτι» ζώντας με το φόβο του ιού, της ανεργίας, της φτώχειας, των προστίμων και της καταστολής αλλά και του βάρους της ευθύνης για την όλη κατάσταση. Αυτό που προσπαθεί η κυριαρχία να περάσει στο κοινωνικό σώμα είναι ότι πρέπει να αναστείλουμε την ζωή για να την προστατέψουμε. Βρισκόμαστε έτσι μπροστά στο εξαναγκασμένο δίπολο αλληλοαποκλειωμένων εννοιών: Ελευθερία ή Υγεία, καλούμενοι να συναινέσουμε στην από τα πάνω επιβεβλημένη περιστολή των ελευθεριών μας στο όνομα της Υγείας. Στο πλαίσιο αυτό, η πλειοψηφία έχει τόσο πολύ εξοικειωθεί με το να ζει σε μια κατάσταση μόνιμης κρίσης που δεν φαίνεται να αντιλαμβάνεται ότι η ζωή της έχει μειωθεί στο επίπεδο της απλής επιβίωσης.

Για τα κράτη, βέβαια, το κόστος δεν είναι ανθρώπινο αλλά πολιτικό. Με την κατάρρευση των συστημάτων υγείας αμφισβητείται το ήδη υπάρχον κοινωνικό συμβόλαιο, η δυνατότητα του κράτους να διαφυλάττει τα δικαιώματα που υπόσχεται. Η αποφυγή της απώλειας μιας κοινωνικής συναίνεσης και η αναπροσαρμογή της τελευταίας με όρους επιβίωσης ως δομικό κομμάτι του ολοένα και πιο φανερού σύγχρονου ολοκληρωτισμού που αναδύεται σαν το κυρίαρχο μοντέλο της σύγχρονης νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής κοινωνικής οργάνωσης, είναι και το στοίχημα για το οποίο τουλάχιστον ο δυτικός καπιταλισμός παλεύει τις τελευταίες δεκαετίες και πλέον με ανοιχτούς πολιτικά όρους. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η αναγωγή αυτής της κρίσης σε ένα νέο εθνικό ζήτημα που από κοινού και διαταξικά καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε «όλοι μαζί». Το κράτος θα κάνει ότι είναι «απαραίτητο» στα όρια μιας οργανωμένης δημοκρατικής πολιτείας, και πλέον και παραπέρα, και οι πολίτες θα πρέπει με τη σειρά τους να πειθαρχήσουν και να «κάνουν υπομονή».

Ωστόσο, όχι απλώς δεν αξίζει να παραβλέψουμε, αλλά αποτελεί αντιθέτως παρακαταθήκη πως τουλάχιστον τα αγωνιζόμενα υποκείμενα δεν συντέλεσαν στην εσωτερίκευση του φόβου και του κοινωνικού ελέγχου. Με τη διαρκή δράση τους δημιούργησαν το απαραίτητο κοινωνικό-πολιτικό έδαφος αμφισβήτησης, αποδόμησης και εντέλει αντεπίθεσης στα κρατικά αφηγήματα του και την καταστολή. Από τη δημιουργία δομών ταξικής-κοινωνικής αλληλεγγύης μέχρι τις πορείες και τις συγκεντρώσεις που έσπαγαν στην πράξη και προταγματικά την κοινωνική-πολιτική απαγόρευση που επέβαλε το Lockdown, συντρόφισσες/οι αγωνιστές/τριες, διεκδίκησαν το κοινωνικό έδαφος και απέτρεψαν την απομόνωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων από τη κρατική μιντιακή προπαγάνδα. Αυτό το έδαφος που ήδη από την 17 Νοέμβρη και την 6η Δεκέμβρη που μας πέρασαν, τέθηκε υπό συνεχή διεκδίκηση. Για να φτάσουμε στον αγώνα του απεργού πείνας Δ. Κουφοντίνα και τις συνεχείς φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη όπου διεύρυναν αυτό το έδαφος και το πολλαπλασίασαν. Έτσι, με αφορμή ένα ακόμη περιστατικό αστυνομικής βίας ενάντια σε περαστικούς στη πλατεία της Νέας Σμύρνης απαντιέται με μια πολυπληθή και μαχητική πορεία με χαρακτηριστικά μικρής εξέγερσης. Αυτό ήταν και το σημείο καμπής για την σταδιακή αναδιπλωση του κράτους, καθώς ακολούθησε μια γενικευμένη κοινωνική συνθήκη με πορείες και συγκεντρώσεις ενάντια στην αστυνομική βία μαρτυρώντας την κοινωνική νομιμοποίηση των γεγονότων της Νέας Σμύρνης.

